

Det Universelle Rettferdighetens Hus
Sekretariatet

19. april 2013

Kjære bahá'í-venner!

Vi har mottatt deres e-brev av 24. juli 2009 angående vanskelighetene som unge bahá'í-menn og -kvinner i vestlige land opplever med å skulle etterleve bestemte læresetninger fra Bahá'u'lláh, og vi beklager dypt at et svar er blitt så lenge forsinket. Deres gjennomtenkte spørsmål ble nøye vurdert av Det Universelle Rettferdighetens Hus, som har gitt oss anvisning om å tilskrive dere som følger.

Dere anfører at ulikheten mellom seksualmoralen i dagens vestlige samfunn og bahá'í-lærens normer, som dere påpeker er "i samsvar med Østens moralkodeks", utgjør en betraktelig utfordring for dagens generasjon av unge troende. I denne forbindelse forklarer dere at siden det i Europa historisk sett var forbundet en god del skam med seksualiteten, og så mye energi ble rettet mot å skjule og undertrykke den, blir avholdenhet fra seksuelle forbindelser før ekteskapet nå negativt betraktet som pietisme. Dere tilføyer at ekteskap i dag utsettes til trettiårsalderen etter at unge mennesker har fullført utdannelsen og lagt seg opp penger til et hjem, at livet som gift er vanskeligere enn før siden begge ektefeller vanligvis arbeider, og at de som hevder kyskhetens idealer, som prestestanden, ofte henfaller til lovstridig adferd. Videre antyder dere at mange unge bahá'íer kjemper med å etterleve renhetsnormen som fremsettes i læren, og at motvilje mot å følge den kan gjøre andre unge mennesker tilbakeholdne med å slutte seg til troen. Rettferdighetens Hus verdsetter at dere så oppriktig har gitt uttrykk for deres tanker, og påskjønner den særdeles virkelige bekymringen dere føler, siden gapet fortsetter å øke mellom prinsippene fastsatt av Bahá'u'lláh og samfunnets allment godtatte skikker.

Unge bahá'íer i Europa står overfor en særlig utfordring i så henseende. Siden Vesten styrkes av det den har oppnådd i materielle og intellektuelle henseender, og oppmuntres av en kulturgjennomsyrende fortelling om egne prestasjoner og overlegenhet, fremstiller den seg selv på ulike måter som en modell og målestokk for andre. Og likevel, tenk på 'Abdu'l-Bahás skarpe analyse av den europeiske sivilisasjons begrensninger i hans avhandling "The Secret of Divine Civilization". Overvei deretter omhyggelig hans mange formaninger til individet i samme bind om å "bli en kilde til samfunnets vel" og om å "gripe fatt i alle de hjelpemidler som fremmer freden, velværet og lykken, kunnskapen, kulturen og næringene, verdigheten, verdien og stedet til hele den menneskelige rase". Bahá'íer oppfordres altså, langt fra å la samfunnets normer inngå i sin egen kultur, til å gå i spissen for en ny sivilisasjon og være dens forkjempere. De viktige spørsmål dere reiser, behøver derfor å vurderes ikke bare i sammenheng med den nåværende tilstand i samfunnet, men også i lys av den karakter Bahá'u'lláhs lover og lære har, og i lys av forpliktelser som enhver av hans tilhengere så vel som samfunnet og dets institusjoner har påtatt seg – og det om muligheten til å oppfylle hans siktemål for menneskeheten skal bli realisert.

Vi lever i en tid da man i økende grad ser bort fra religionens rolle i å forme menneskers tenkning og vise vei for den enkeltes og fellesskapets adferd. I samfunn

som har bøyd seg for materialismens maktbud, ser organisert religion sin innflytelsesfære krympe og stort sett begrense seg til det personlige erfaringsområde. Ikke sjelden betraktes religionens lover som vilkårlige regler som adlydes blindt av dem som ikke kan tenke selvstendig, eller som en snerpete og avleggs adferdsnorm som hyklersk pålegges andre av talsmenn som selv unnlater å etterleve dens krav. I slike samfunn blir moralen omdefinert, og materialistiske antagelser, verdier og skikker vedrørende menneskehetens natur og dens økonomiske og sosiale liv antar status som uangripelige sannheter.

Faktisk er et trekk ved mange av dagens samfunn at det brukes voldsomt med energi og veldige ressurser i et forsøk på å tøye sannheten til å stemme overens med personlige ønsker. Resultatet er en kultur som forvrenger menneskets natur og målsetning og fanger folk i jakten på tomme innbilninger og meningsløse forestillinger og gjør dem til føyelige objekter i de mektiges hender. Dog avhenger menneskehetens lykke og velvære av det motsatte: å pleie menneskets karakter og samfunnsordningen i samsvar med virkeligheten. Guddommelige læresetninger kaster lys over virkeligheten og setter enhver sjel i stand til å undersøke den på en fyllestgjørende måte og – ved utøvelsen av personlig disiplin – til å tilegne seg de egenskaper som skal kjennetegne mennesket. “Mennesket bør kjenne seg selv,” uttaler Bahá’u’lláh, “og erkjenne hva som fører til høyhet eller ringhet, ære eller fornedrelse, rikdom eller fattigdom.”

“Hensikten med enhver åpenbaring,” erklærer Bahá’u’lláh, “er å skape en forvandling av hele menneskehetens karakter – en forvandling som skal manifestere seg både utad og innad, og som skal påvirke både dens indre liv og ytre forhold.” Hans komme signaliserer at det vil fremstå “en menneskeslekt med en natur som er utgrunnelig for alle unntatt Gud”, en slekt som vil være lutret “for de fåfengte innbilningers og fordervede begjærs besudling”, og som vil tilkjenne “hans herredømmes og veldes tegn på jorden”. Bahá’u’lláhs lære sørger for “slike midler som fører til løftning, fremgang, utdanning, beskyttelse og gjenreisning av jordens folk”. I hans åpenbaring ligger det således forvart et mønster for fremtidens samfunn, radikalt forskjellig fra noe som er opprettet i fortiden, og fremhjelp av hans lover og formaninger utgjør en uløselig del av innsatsen for å legge grunnvollen for et slikt samfunn.

Det er åpenbart at om kropp og sinn skal bevare sunnheten, kan man ikke overse lovene som styrer den fysiske eksistens. For at en hvilken som helst nasjon skal fungere riktig, finnes det således også visse sosiale konvensjoner og lover som alle godtar at man må følge. På samme vis finnes det lover og prinsipper som styrer vårt åndelige liv, og hensynet til dem er av avgjørende betydning dersom individet og samfunnet som helhet skal utvikle seg på en sunn og harmonisk måte. Ved å anerkjenne Guds manifestasjon for vår tid erkjenner en troende også at hans lover og formaninger uttrykker sannheter om menneskets natur og tilværelsens hensikt; de høyner menneskets bevissthet, øker forståelsen, hever normen for personlig vandel og bringer til veie midlene for samfunnets fremgang. Hans lære tjener således til å gjøre menneskeheten handlekraftig; den bærer bud om menneskets lykke med en appell som – langt fra å fremtvinge lydighet mot et vilkårlig og diktatorisk adferdsregime – fører til sann frihet. “Hadde menneskene overholdt det vi har sendt ned til dem fra åpenbaringens himmel,” uttaler Bahá’u’lláh, “ville de visselig oppnå fullkommen frihet. Lykkelig det menneske som har fattet Guds hensikt med hva han enn har åpenbart fra sin viljes himmel, en vilje som gjennomtrenger alle skapte ting!” “Tro

ikke at det kun er en lovsamling vi har åpenbart for dere,” erklærer han videre. “Nei, snarere har vi brutt seglet på den utsøkte vin med maktens og styrkens fingre.”

I forskjellige kulturer rundt om i verden møter bahá'íer verdinormer og skikker som står i skarp kontrast til troens lære. Noen er nedfelt i sosiale strukturer, for eksempel rasefordommer og kjønnsdiskriminering, økonomisk utbytting og politisk korrupsjon. Andre gjelder personlig oppførsel, særlig angående bruken av alkohol og narkotika, seksuell adferd og nytelsessyke i alminnelighet. Dersom bahá'íer overgir seg til samfunnets normer, hvordan vil forholdene endres? Hvordan vil verdens folk skjelve dagens dødsmerkede ordning fra den sivilisasjon Bahá'u'lláh kaller menneskeheten til? “Menneskeheten er trett,” forklarte Rettferdighetens Hus i ridván-budskapet av 2012, “fordi den mangler et livsmønster å strebe etter.” “Én eneste sjel kan opprettholde en standard som er høyt over den lave terskelen som verden bedømmer seg selv ut fra,” fremholdt budskapet. Unge bahá'íer trenger i særdeleshet å ta seg i akt så de ikke innbiller seg at de kan leve etter normene i dagens samfunn mens de overholder bahá'í-idealene på et eller annet minimumsnivå for å døyve samvittigheten eller gjøre samfunnet tilfreds, for de vil snart finne seg oppslukt i en kamp for å adlyde selv de mest grunnleggende moralske læresetninger i troen og uten evne til å møte sin generasjons utfordringer. “Vinger som er besudlet med smuss, kan aldri fly,” advarer Bahá'u'lláh. Den indre glede som ethvert individ søker, er – til forskjell fra en forbigående følelse – ikke betinget av ytre påvirkninger; den er en tilstand født av visshet og bevisst kunnskap, fostret av et rent hjerte, som er i stand til å skjelve mellom det som er varig og det som er overfladisk. “Om du så skulle jage gjennom rommets uendelighet,” er Bahá'u'lláhs ord, “og krysse den vidstrakte himmel, vil du allikevel ikke finne ro om du ikke underkaster deg vår befaling og ydmyker deg for vårt åsyn.”

Plikten til å adlyde lovene som er bragt av Bahá'u'lláh for en ny tidsalder, hviler altså primært på den enkelte troende. Den er sentral i forholdet mellom elsker og den elskede; “Overhold mine bud av kjærlighet til min skjønnhet,” lyder Bahá'u'lláhs oppfordring. Men det som forventes i denne forbindelse, er bestrebelser understøttet av et oppriktig ønske, ikke øyeblikkelig fullkommenhet. De egenskaper og vaner i tenke- og handlemåte som kjennetegner bahá'í-livet, utvikles gjennom daglig anstrengelse. “Ransak deg selv hver dag,” skriver Bahá'u'lláh. “La hver morgen være bedre enn sin aften,” er hans råd, “og hver morgendag rikere enn sin gårdsdag.” Vennene bør ikke miste motet i sin personlige kamp for å nå den guddommelige standard, ei heller bli forført av argumentet om at siden feiltagelser ikke er til å unngå, og det er umulig å bli fullkommen, er det nytteløst å bestrebe seg. De må styre klar av hykleriets fallgruber på den ene side: å si én ting og likevel gjøre en annen – og på den annen side likegyldighet, det vil si ringeakt for lovene, å overse og bortforklare behovet for å følge dem. Likeledes må man unngå lammelsen skapt av skyldfølelse; å være sterkt opptatt av en bestemt moralsk svakhet kan faktisk til tider gjøre det mer utfordrende å skulle overvinne den.

Det vennene trenger å huske på i denne henseende, er at de i sine bestrebelser på å oppnå personlig vekst og på å hegne om bahá'í-idealene ikke er isolerte enkeltmennesker som alene står imot angrepet fra de moralske forfallskrefter som er virksomme i samfunnet. De er medlemmer i et målbevisst samfunn av globalt omfang i gang med et dristig åndelig oppdrag: de er i sving med å opprette et aktivitetsmønster og forvaltningsstrukturer tilpasset en menneskehet som er i ferd med

å nå modenhetsalderen. Samfunnets innsats finner sin form innenfor en handlingsramme definert av troens verdensplaner. Dette rammeverket beforder forvandlingen av enkeltmennesket sammenkoblet med en forvandling av samfunnet, som to uadskillelige prosesser. Spesielt er instituttkursene ment å skulle føre den enkelte inn på en vei der man ved tjeneste gradvis tilegner seg egenskaper og holdninger, ferdigheter og evner – tjeneste som er ment å skulle dempe det påtrengende selvet og bidra til å løfte individet ut av dets begrensninger og plassere vedkommende i en dynamisk samfunnsbyggende prosess.

I denne sammenheng finner den enkelte seg derfor omsluttet av et samfunn som i økende grad fungerer som et miljø som bidrar til å fremelske de egenskaper som skal særprege livet hos en bahá'í – et miljø der enhetens ånd besjeler hver og én; der de forbindes av samhørighetens bånd; der feiltagelser behandles med overbærenhet, og frykten for å mislykkes er svekket; der kritikk av andre unngås, og baktalelse og sladder viker for gjensidig støtte og oppmuntring; der unge og gamle arbeider skulder ved skulder, studerer det skapende ord sammen og ledsager hverandre i sin innsats for å tjene; der barn oppdras i en pedagogisk prosess som streber etter å skjerpe deres åndelige evner og gjennomsyre dem med troens ånd; der unge mennesker får hjelpe til å oppdage de falske budskap som spres av samfunnet, til å bli klar over de fruktesløse aktiviteter det er opptatt av, til å motstå dets påtrykk og isteden sette kreftene inn på å forbedre det. Troens institusjoner bestreber seg på sin side på å sikre at et slikt miljø blir fremelsket. De snoker ikke i enkeltmenneskers privatliv. De er heller ikke hevngjerrige og fordømmende, ivrige etter å straffe dem som kommer til kort overfor bahá'í-standarden. Med unntak av ekstreme tilfeller av åpenbar og skamløs ringeakt for loven som kunne skade Saken og kan kreve at de iverksetter sanksjoner, har de oppmerksomheten rettet mot oppmuntring, bistand, råd og oppdragelse.

Et slikt miljø skaper en svært annerledes dynamikk enn den man særlig finner i dagens svært individualistiske samfunn. Ekteskap trenger for eksempel ikke å forsinkes i lengre tid, slik det skjer i noen deler av verden der voksenalvets modenhet og forpliktelser utsettes i jaget etter den handlefrihet som en sosialt forlenget ungdomstid gir. For individet, som både bidrar til og henter styrke fra det miljø som bahá'í-samfunnet er, gir det mening å etterleve bahá'í-lovene, og selv om dette kanskje av og til fortsatt er vanskelig, utgjør det ikke den uovervinnelige utfordring dere frykter det vil gjøre.

Det Universelle Rettferdighetens Hus ønsker å forsikre dere om sine bønner på deres vegne om at Den velsignede skjønnhets bekræftelser må ledsage alle de bestrebelsene dere gjør på hans sti.

Med kjærlige bahá'í-hilsener

Sekretariatet